

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Prof. Dr V. Hepp, Drs C. Tazelaar en Dr B. Wielenga

Medewerker(s): Dr H. A. van Andel, Solo, Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Drs W. E. Engelkes, Harderwijk; Prof. Dr F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rallmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Delft; Dr W. J. A. Schooten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 30000

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f9.— per jaar.
Advertenties: 35 cent per regel.

INHOUD: Concentratie III. — Uit de Schrift: Ik zal (Gen. 3:15). — Kerkelijk Leven: De werkwijze der Gen. Synode I. Hoe lichten wij het buitenland over onze Kerken in? Een grootsch plan. — Kroniek. — Uit het Politiek en Sociaal Leven. Geen repressie. I. — Wysbegeerte: In de school der wysbegeerte. — Literatuur en Kunst: Jürgen Falk Rönne I. — Perschoon — Kerknieuws. — Advertenties.

CONCENTRATIE.

III.

Ook op het gebied van de vergaderingen is concentratie zeer wel mogelijk.

In het algemeen zou ik willen voorstellen, laat ons den feitelijken toestand consolideeren, dat wil zeggen, laat ons aan de Besturen, die in meer dan één vereeniging toch al het werk doen, wat meer macht geven.

Ik hoor hier dadelijk de tegenwerping maken, dat dit het ongeluk zal worden voor onze Christelijke actie, want dat daardoor de belangstelling achteruit zal gaan, de giften zullen verminderen, het werk zal geen kwijnen.

Ik ben daar nog niet zoo heel zeker van.

Het is nu eenmaal zoo gesteld en dat is heel gelukkig, dat de een meer belangstelling heeft voor dit en de ander voor dat. De een geeft zich gaarne aan de politiek, de ander aan de philanthropie, de derde aan het onderwijs. Wat is daar tegen? Waarom zou men de menschen niet hun neigingen in dezen laten volgen? Wie ergens hart voor heeft, werkt er zich in, heeft of krijgt er verstand van, geeft zich met liefde.

Ja maar, zoo zal weer worden opgemerkt, we hebben toch allen onzen plicht als staatsburgers en behooren dus allen de vergaderingen van de kiesvereeniging bij te wonen. We moeten allen barmhartigheid oefenen, allen ons geven aan de taak der opvoeding enz.

In beginsel is dat volkomen waar. En wie elk barmhartigheidsbetoon weigeren zou, wie niet ter stembus gaat, wie zich aan de opvoeding van zijn kinderen onttrekt, staat zeker schuldig voor God.

Maar een heel andere vraag is, of ieder verplicht is deel te nemen aan den georganiseerden arbeid op al die terreinen, of hij voor zijn deel leiding moet geven, mee invloed moet gaan oefenen op den gang van zaken.

Men kan verschillen over de grenzen en de één zal zeggen: dit is nog voor allen noodzakelijk, de ander: daaraan mag ik me wel onttrekken, over deze vraag is te praten.

Doch indien zou worden volgehouden, dat ieder actief deel moet nemen aan den arbeid van al de vereenigingen, waarvan hij lid is of behoort te zijn, dan ware het 't best om maar dadelijk heel wat vereenigingen op te heffen, want dat is eenvoudig onmogelijk.

Daarom meenen we, dat het niet goed is den bestaanden toestand voort te laten duren. Waarom kan het Bestuur, dat nu vrijwel alleen het werk doet, het ook voortaan niet doen, doch zonder telkens behoeven te jammeren over gebrek aan belangstelling?

Het zou toch heel goed aldus kunnen gaan, dat de Besturen onzer vereenigingen bestonden uit mannen of vrouwen, die na eenigen tijd dienst te hebben gedaan, verplicht waren af te treden, die rekenplichtig waren aan de vereeniging, die hen verkoos, doch die verder alleen in bijzondere gevallen als b.v. het wijzigen van grondslag of doel der vereeniging, het uitschrijven van een leening, het met hypotheek bezwaren van eigendommen enz. de machtiging der vereeniging behoeften. Een artikel als: alleen in de volgende met name genoemde gevallen, heeft het Bestuur de machtiging noodig der vereeniging, kon in de Statuten worden opgenomen.

Me dunkt we zouden heel wat eenvoudiger, sneller en goedkooper werken bij dezen stand van zaken.

Natuurlijk onderstelt dit ook een bepaalde houding bij de leden der vereeniging. Nu bestaat een groot aantal niet zelden uit mopperende thuisblijvers. Tot thuisblijven krijgen ze dan wat meer vergunning, maar ze mogen niet meer mopperen. Ze hebben hun macht overgedragen aan het Bestuur en hebben alleen invloed op den gang van zaken in het algemeen. Ze kunnen ingrijpen dus en het Bestuur ter verantwoording roepen, maar moeten het niet doen dan in het alleruiterste geval.

Ik kan me voorstellen, dat iemand, na het bovenstaande gelezen te hebben, zich onwillekeurig een: anders niet? laat ontvallen en denkt aan de bekende rumoerige bergen, wier vrucht niet overeen kwam met hun grootte. Men zal zeggen, aan de Pers werkt hoogstens één op de duizend, misschien is dat zelfs nog te veel. En die vergaderingen, — nu ja — maar zal dat nu zooveel schelen?

Alles waar, maar laat ons nu even terug gaan naar den opzet. Als allen meewerkten, als men hopen mocht, dat binnenkort heel het Gereformeerde volk gemobiliseerd kon wezen — ja dan was het bovenstaande de moeite niet waard, was het niet noodig zelfs.

Maar we zijn uitgegaan van een andere voorstelling, die, naar we nog steeds meenen, meer met de werkelijkheid overeen komt en die was, dat het werk slechts op een klein aantal schouders rust. Voor die beteekent de verlichting heel wat. Juist de harde werkers worden het meest gekweld door de gedachte, dat ze allerlei werk doen, dat even goed een ander kan doen of dat heel niet behoefde te worden gedaan. Juist zij moeten ook de meeste verwijten hooren, dat ze hief niet zijn geweest en daar niet verschenen. Hun zou het inderdaad heel wat schelen, als ze eens van allerlei vergaderingen werden bevrijd.

En vervolgens, ik geloof niet, dat er geen andere concentratie mogelijk is, dan die waar ik van sprak. Ik meen, dat we verder zouden kunnen gaan, dat in meer dan één geval één persoon zou kunnen doen, wat thans een Bestuur doet, dat meerdere vereenigingen zooal niet konden samensmelten, dan toch zich moesten verbinden en hun arbeid vereenvoudigen. Maar zoover zijn we nog niet. De eerste vraag is, wil men concentratie om kracht te sparen — en hovenal om de zaak te dienen.

Wordt die vraag met ja beantwoord, dan ligt in het geschrevene iets, waarmee een poging kan worden gewaagd. Maar waarde hecht ik er zelf niet aan. Wordt de poging gewaagd, dan kan men zien, of het een voordeel is voor de uitbreiding van 's Heeren koninkrijk en kunnen we verder gaan. Doch nooit te ver. Niet een paar „sterke mannen“. Nooit de menschen van hun verantwoordelijkheid ontslaan! Wel beproeven, of het niet mogelijk is, den arbeid van allen op bepaalde dingen te concentreren, opdat er geen onnoodige overlading zij en het werk met lust en ijver geschiede.

F. W. GROSHUDE.

UIT DE SCHRIFT.

Ik zal.

Ik zal vijandschap zetten. Gen. 3:15.

Menschelijke wetenschap heeft nog nooit kunnen doordringen tot de kern der persoonlijkheid in haar bijzonder verband met het zelfbewustzijn.

Hoevele ontdekkingen er al ondernomen zijn naar dit geheimzinnige land, niemand heeft het poolpunt benaderd, waar de as van ons diepste wezen wentelt.

In deze besneeuwde steppen staat geen voetstap van een mensch.

Toch verkeeren wij dagelijks met deze groote geheimenis van nabij, want we hebben zelfbewustzijn, en weten ons het middelpunt van een eigen cirkel. Wij leven daarin; de lichtvonk van dat zelfbewuste kennen trilt door al de geladen draadspanningen van onzen geest heen.

Daarom spreken wij, alsof het iets geheel gewoons is, van onszelf als van ik, en tot een ander als: gij; en over een ander als: hij of zij; vank zonder van verre te verstaan, welke afgronden van onbegreepelijkheid die woorden overbruggen.

In dat ik-zijn ligt nu ook voor ons hiesel de zelfontsteking van onzen wilsmotor.

Wij grijpen naar de toekomst, en wij zeggen, ieder op onzen tijd: ik zal.

Nu blijkt het hier vooral hoe dwaas de zonde ons heeft gemaakt, dat wij uit het ontredderde ik onzer door de zonde bedorven persoonlijkheid heil en verlossing verwachten; 't zij om deze te zoeken, of haar in het werk te stellen. Dan vinden wij immers geen andere mogelijkheden dan zulke, die van onzen eigen geest uit werkelijkheid kunnen worden. En niet één van deze kan ons uittillen buiten den kring van onze onmacht. Met andere woorden: hoe dwaas zijt gij, zondige mensch, die uzelf verlossen wilt, en zegt: ik zal! Ik zal de waarheid zoeken, en vinden! Ik zal langs de ladder der verdiensten opklimmen tot God! Ik zal, de deur versmadende, het venster des hemels openen, en binnenklimmen! Ik zal den cherub verjagen, wederkeeren naar het paradijs en eelen van den boom des levens. Ik zal de slang den kop verpletteren.

Ik zal mijn leven anders maken, beter en mooier. Ik zal Christus' verheven voorbeeld volgen.

Ik zal de goudader van het geluk zelf aanboren, en de parel van groote waarde zelf opbrengen uit de diepte der zee.

O, ijdel pogen als van een gebode in een welgestoten gevangenis, die zich voorneemt zelf de ijeren deur van binnen uit te openen, terwijl deze van buiten af gesloten en gegrendeld is. Bovendien heeft hij den sleutel niet. Ook zijn zijn handen gebode, en zijn voeten gekluisterd.

Zoo is ons ik zal, waarmee wij hoogmoedig stumperen in den kleinen cirkel van ons kennen en kunnen, of wij niet ergens uit den band kunnen komen, om den ban te breken. Het wanhopig gerammel onzer ketenen is het eenig antwoord.

In het verloren paradijs wordt geleerd hoe het paradijs herwonnen kan worden. Alleen doordat God begint, met Zijn Almacht overstapt op het terrein van onze onmacht, en met goddelijke energie zegt: Ik zal. Daar ligt onze troost. De Heere begint, Hij, de Almachtige. En Zijn eeuwige wil wordt gedragen door Zijn genade en barmhartigheid. Niets staat Hem in den weg. De spanwijdte waarover Zijn Ik met koninklijke majesteit den scepter voert is onbegrensd, omvat hemel, zee en aard en hel, tegenwoordige en toekomstige dingen, tijd en eeuwigheid.

Hier is evangelie. Dit is het evangelie. Dat God niet slechts in Zijn vlekkeloos recht zegt: Ik zal straffen. Maar vrede verkondigt door een heiligen oorlog heen. Door den mensch los te scheuren van zijn verleider, zijn banden af te nemen, zijn gevangenis te openen, zijn laatste kluisters te breken.

Hier aanbidden wij de vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog. Doch hier vooral moeten we diep en nederig buigen, want, kunnen wij het raadsel van ons eigen ik-zijn niet oplossen, hier staren wij in een onkenbaren afgrond. Waar de zuil van deze eerste belofte in den bodem van Gods wezen ingeest is, kunnen wij niet zien. Ons zij het genoeg te hooren, dat de getrouwe God zegt: Ik zal.

Nu is er vastheid. Nu is er hoop voor Eden's ballingen, voor schuld- en schandebewusten.

Niet zij zeggen: wij zullen!

Zij klagen slechts: wij kunnen niet!

De Heere zegt: Ik zal.

Hij begint.

In deze belofte ankert ons geloof.

Want wij weten: Hij zal nooit verlaten wat Zijn hand begon.

De groote paradijsbelofte van Zijn liefderijke almacht en almachtige liefde heeft hij in de zending van Zijn eeniggeboren Zoon vervuld.